

směru subjektivním není třeba zvláštního úmyslu, stačí vědomí bezprávnosti. V tomto případě jest zjištěno, že obžalovaný ve stavu úplně střízlivém a přes to, že byl napomenut, veřejně, totiž v přítomnosti čtyř osob u holiče opětovně projevil své uspokojení nad veřejným útokem, spáchaným na ministra Dra Rašína slovy: že mu to (Dru Rašínovi) patří, že to (Šoupal) dobře udělal, že kdyby Dr. Rašín přišel do N., že by byl obžalovaný první, který by mu vrazil kudlu do krku (kejháku). Těmito slovy stěžovatel zřejmě omlouval a schvaloval trestný čin — vraždu — tedy jednání nezákonné. Pro otázku viny jest lhostejno, že obžalovaný jest snad mluvka a žvanil. Rozhodno jest, že pronesl výrok ve stavu přičetném, jsa si vědom jeho smyslu a dosahu a také možného účinku na přítomné. Bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1546.

Rybniční hajný (v Čechách) nepožívá ochrany §u 68 tr. zák., nebyl-li při výkonu služby opatřen služebním odznakem, třebas ho útočník znal.

(Rozh. ze dne 14. března 1924, Kr I 617/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. srpna 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a přikázal věc nyní příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost nenapadá rozsudek, odsuzující obžalovaného pro přestupek krádeže dle §§ů 171 a 460 tr. zák., i stal se soudcovský výrok v tomto směru právoplatným. Proti výroku, uznávajícímu obžalovaného vinným zločinem podle §u 81 tr. zák., dovolává se stížnost důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. a nelze jí upřít oprávněnosti. Soud zjišťuje, že František T. a František Ch., jimž se obžalovaný zprotivil, jsou přísežnými rybníčními hajnými. Dále bere na základě doznání obžalovaného za prokázáno, že tento oba hajné dobře zná, a dovozuje z toho, že si musil býti jejich povahy jako přísežných rybníčních hajných dobře vědom, třeba že neměli služebního odznaku. Oba hajní potvrdili, že při dotyčné události skutečně služebního odznaku neměli. Naproti tomu uplatňuje stížnost číselně sice dle čís. 5 §u 281 tr. ř., věcně však dle čís. 10 §u 281 tr. ř. právem, že hajní, ježto neměli služebních odznaků, nemohou býti pokládáni za osoby v §u 68 tr. zák. vytkené, a že nelze obžalovaného vinit ze zločinu podle §u 81 tr. zák., poněvadž tu není splněn nutný předpoklad veřejného násilí. § 2 zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., týkajícího se úředního postavení strážního personálu, určeného k ochraně jednotlivých odvětví zemědělství, stanoví, že stráže, politickým okresním úřa-

dem ve svém úřadě potvrzené a do přísahy vzaté, jednají-li ve výkonu své služby a mají-li při tom předepsaný služební oděv nebo služební odznak, dlužno považovati za strážce veřejné a že požívají práv v zákoně založených, příslušejících vrchnostenským osobám a civilním strážím. Nošení služebních odznaků je pro Čechy závazně předepsáno zákonem ze dne 21. února 1885, čís. 41 z. zák. Právíť se v tomto zákoně, že strážní zřízení, již jsou ustanoveni pod přísahou k ochraně lesů, polí, rybářství a honitby v Čechách, mají za účelem označení své služby používatí služebního odznaku, jak je tento v zákoně blíže popsán. Dle toho má služební odznak sloužiti ku zevnímu označení služební vlastnosti a může strážnímu zřízení povaha strážce podle §u 68 tr. zák. přiznána býti po rozumu §u 2 zákona ze dne 16. června 1872, č. 84 ř. zák. jen tenkrát, je-li při výkonu služby opatřen viditelně převlastky strážní služby, má-li služební odznak. Tohoto odznaku však rybniční hajní T. a Ch. dle zjištění rozsudku neměli, a nelze je proto ve smyslu §u 2 zákona ze dne 16. února 1872, čís. 84 ř. zák. považovati za osoby vrchnostenské. Vycházel tudíž nalézací soud z nesprávného právního názoru, přiznav hajným ochranu podle §u 68 tr. zák. s odůvodněním, že obžalovaný oba hajné dobře zná, poněvadž okolnost tato nemůže nahraditi závazný předpis zákona o nošení služebních odznaků strážními zřízení při výkonu služby. V důsledku toho nelze násilné zprotivení se, z něhož jest obžalovaný viněn, pokládati za zločin podle §u 81 tr. zák., jak nalézací soud neprávem uznal. Poněvadž však podle rozsudkového zjištění obžalovaný při závadné události hajného Františka T-a udeřil pěstí do obličeje, až odřeninu utrpěl, jest uvažovati, zda v jeho jednání není skutková podstata přestupku podle §u 411 tr. zák., po případě přestupku §u 431 tr. zák. Než zrušovací soud nemůže ve věci sám rozhodovati, poněvadž v rozsudku schází po objektivní stránce zjištění, zda s tímto poškozením na těle byly mimo zjištěné viditelné známky (odřenina) spojeny také následky, předpokládané citovaným zákonným ustanovením — svědek František T. uvedl v předběžném vyhledávání, že mu obžalovaný způsobil jednak odřeninu pokožky, jednak modřinu, kterou si dal svědek ohledati u lékaře a kterou ještě v den výslechu (dne 12. května 1923) měl znatelnou, a při hlavním přelíčení, že ho obžalovaný zranil tak, že krvácel a měl pět dnů nos oteklý — a po subjektivní stránce schází zjištění, zda obžalovaný jednal úmyslně. Bylo proto zmateční stížnosti obžalovaného ohledně zločinu veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. vyhověti, rozsudek v této části ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tímto výrokem souvisejících jako zmatečný zrušiti a věc přikázati nyní příslušnému okresnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl a při výměře trestu vzal zřetel na přestupek krádeže podle §u 460 tr. zák., v kterémžto směru jest rozsudek právoplatným.

Čís. 1547.

Ideální souběh zločinu podle §u 132 III. tr. zák. se zločinem podle §u 128 tr. zák. a s přestupkem podle §u 516 tr. zák.